

Hồi 105

Mông Mỏ Gõ Nhau

Ngụy Vô Nha nhìn đăm đăm Tiểu Linh Ngư, hiển nhiên là lão tin trọn vẹn những gì chàng nói.

Lâu lắm lão vọt cười khan.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Người cười gì ?

Ngụy Vô Nha vẫn còn cười:

- Ta cười Yến Nam Thiên ! Ta cười lão đã phí mất hai mươi năm dài, chịu nhọc chịu khổ, luyện một công phu, luyện mà không dùng được !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Tại sao không dùng được ?

Ngụy Vô Nha cao giọng:

- Chỉ vì hiện tại, lão không có đối thủ ! Di Hoa Cung chủ thì sắp chết tại đây, vũ công của lão có cao cường đến đâu, cũng cầm bằng anh hùng không đất dụng võ !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Con người ! Người cũng mất hai mươi năm dài, khổ nhọc luyện một môn công phu, luyện thành rồi làm gì đây ? Không dám động thủ với người, thì cầu tiến làm gì ? Người không thấy mất mặt lắm sao ?

Ngụy Vô Nha cười hì hì:

- Đúng vậy. Mất mặt lắm đấy ! Nhưng ta là người định chết, sắp chết, mà Yến Nam Thiên vẫn còn muốn sống. Sống mà không tri âm thì sống làm gì ? Người cũng hiểu, tri âm của hạng cao thủ là đối thủ đó nhé ! Trên đời này, lão không tìm ra đâu một đối thủ !

Tô Anh vọt hỏi:

- Cái vị Yến đại hiệp đó, quả có giết Giang Biệt Hạc rồi chứ ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Chưa !

Tô Anh lại hỏi:

- Tại sao Yến đại hiệp chưa giết Giang Biệt Hạc ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Tại vì lão giữ Giang Biệt Hạc lại, để giao cho Tiểu Linh Ngư, lão muốn chính tay Tiểu Linh Ngư hạ sát để phục thù.

Tô Anh hỏi luôn:

- Nếu lão không tìm được Tiểu Linh Ngư ?

Ngụy Vô Nha thốt:

- Ngày nào chưa tìm được Tiểu Linh Ngư thì ngày đó Giang Biệt Hạc còn sống. Nếu mười năm lão chưa tìm được Tiểu Linh Ngư, thì Giang Biệt Hạc còn sống đủ mười năm !

Tô Anh la thất thanh:

- Nói như vậy thì ... Giang Biệt Hạc là ... là ...

Nàng không dứt câu, song cái ý niệm rõ.

Ngụy Vô Nha cười lớn:

- Phải ! Vĩnh viễn Giang Biệt Hạc không chết ! Chỉ vì vĩnh viễn Yến Nam Thiên không tìm được Tiểu Linh Ngư. Tuy về võ công, lão ta hơn Giang Biệt Hạc mười phần, nhưng về ngụy kế, thì lão ta kém Giang Biệt Hạc mười phần. Nếu lão cứ đeo mãi Giang Biệt Hạc bên mình như vậy, thì có khác nào lão dẫn một con hổ đi theo. Sớm muộn gì cũng có một ngày con hổ sẽ vồ người dẫn ! Lão khó lòng thoát chết nơi tay Giang Biệt Hạc !

Tiểu Linh Ngư nổi giận:

- Lão tha tánh mạng người, người lại đối xử với lão bằng cách đó ! Người còn là người nữa chẳng ?

Ngụy Vô Nha ngưng cười, buông giọng căm hờn:

- Tuy lão không giết ta, nhưng lại đuổi đồ đệ của ta đi hết, còn bảo chúng lấy hết tài sản của ta mang đi, như vậy có khác gì lão giết ta ?

Bây giờ Tiểu Linh Ngư mới vỡ lẽ.

Chàng bật cười, hỏi:

- Chỉ sợ chẳng những lão đuổi hết đồ đệ của ngươi, mà còn đuổi đàn chuột. Phải vậy không ?

Ngụy Vô Nha nghiêng răng:

- Hừ !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cho nên, ngươi nhận thấy sống không còn thú vị gì, mới nghĩ ra kế độc này. Tuy nhiên, nếu lúc thường ngươi đối xử tốt với bọn đệ tử, thì chúng đâu nỡ lòng bỏ ngươi trong cảnh khốn đốn mà ly khai đành đoạn như thế.

Bồng Ngụy Vô Nha bật cười hắc hắc:

- Nhưng hiện tại, đã có các ngươi cùng chết với ta, được vậy là ta mãn nguyện rồi.

Di Hoa Cung chủ chợt thở dài, gọi:

- Tiểu Linh Ngư, ngươi lại đây !

Tiểu Linh Ngư tựa hồ không muốn đến, song suy nghĩ chút, lại bước tới. Đi được hai bước, chàng quay đầu nhìn Tô Anh.

Tô Anh tựa hồ muốn xem Ngụy Vô Nha phản ứng làm sao, song lại đổi ý, mỉm cười rồi bước theo chàng. Ngụy Vô Nha nhìn theo lưng hai người, ánh mắt ngời niềm oán độc.

Lão vụt vươn tay đẩy chiếc bánh xe, cỗ xe lăn vào khe vách.

o0o

Chị em Di Hoa cung chủ dừng tại trung tâm đại sảnh, thần tình vẫn còn cao ngạo, lạnh lùng, song mừng tượng hai bà biến nhỏ lại, như con công xếp đuôi, xuôi cánh. Cả hai có cái vẻ con người quá cô độc, mà cũng đáng thương

Những ai từng rung sợ khi nghe tên hai bà nếu thấy hai bà trong hoàn cảnh này, tất cũng thương hại hai bà hơn đáng sợ.

Bởi hai bà mất đi cái oai nghi lợi hại rồi !

Hai bà vẫn đứng, dù vào đây đã lâu. Mừng tượng bình sanh cả hai không hề ngồi.

Tiểu Linh Ngư bước tới, nhìn hai bà, bỗng cười khan, thốt:

- Có lúc, ta muốn nhìn đùi của các người, xem đẹp, xấu, mập, ốm thế nào !

Chỉ khi nào người ta ngồi, mới để lộ hai cái chân.

Di Hoa cung chủ kinh ngạc, rồi phẫn nộ, mặt trắng xanh chợt biến hồng.

Tiểu Linh Ngư vờ không thấy, lại cười hì hì, tiếp:

- Có lẽ chân các người cong vòng. Mà có lẽ chân các người cũng không có đầu gối luôn !

Không có đầu gối, nên không ngồi được, và chân cong thì phải giấu, cho nên hai bà cứ đứng mãi.

Bỗng Yêu Nguyệt cung chủ quay mình, như sợ nhìn chàng lâu, tất phải xuất thủ đánh chết chàng.

Lân Tinh cung chủ nhắm mắt lại. Lâu lắm, bà mới mở mắt ra từ từ thốt:

- Chúng ta vừa rồi có quan sát khắp bốn phía trong động này.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Ạ ?

Lân Tinh tiếp:

- Tất cả các cửa, các lối đi, đều bị bít lại.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta không cần quan sát, cũng biết là Ngụy Vô Nha không nói dối.

Lân Tinh tiếp:

- Cho nên, nếu trong vòng nửa ngày mà chúng ta không có cách thoát ly nơi này, thì cho dù không chết đói cũng phải chết ngạt.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Do đó, người nghĩ luôn là Ngụy Vô Nha có chừa lại một lối thoát cuối cùng, phải vậy không ?

Lân Tinh cung chủ gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Rồi người tưởng là ta tìm được lối thoát đó ?

Lân Tinh nín lặng một lúc lâu, rồi từ từ thốt:

- Ta tưởng, người có phương pháp thám dò nơi Ngụy Vô Nha, tự miệng lão ta nói thì ra ...

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người cho rằng ta có cái tài năng đó à ?

Lân Tinh thốt:

- Nếu lão không nói, người giết lão.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng nữa nặng hơn:

- Thế sao các người không tự mình động thủ ?

Lân Tinh đáp:

- Tại sao thì Ngụy Vô Nha đã nói rồi, người có nghe chứ !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng nữa càng nặng hơn:

- Trong cảnh huống này mà người còn nói chuyện quy củ nữa à ?

Lân Tinh lạnh lùng:

- Dù chết, thì đành chết, quy củ không thể cải biến !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Con người cố chấp như người quả thật hiếm có ! Thật ra, các người có muốn giết lão ấy, cũng chẳng phải dễ dàng gì, bởi hiện tại lão ta đã trốn kỹ ở một nơi nào đó !

Lân Tinh thốt:

- Tuy nhiên, nếu ta nói là ta không xuất thủ, người gọi lão khiêu chiến, là lão ra mặt ngay.

Bà liếc sang Tô Anh một thoáng, tiếp:

- Ta xem ra, lão hận người thấu xương, nếu có cơ hội giết người, là lão không bỏ qua đâu !

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Người nói nghe cũng phải, rất tiếc là nếu động thủ, người mất mạng là ta chứ không phải lão !

Lân Tinh cung chủ lại tiếp:

- Ta biết, hiện tại, người chưa bằng lão ta về mặt võ công, nhưng nếu ta chỉ điểm cho người trong vài giờ, thì người sẽ thừa sức đánh bại lão.

Tiểu Linh Ngư ạ một tiếng:

- Người dám quả quyết như vậy ! Ta không tin đâu.

Lân Tinh điềm nhiên:

- Võ công của bốn môn, thần kỳ ảo diệu vô cùng, bọn các người không làm sao tưởng tượng nổi !

Tiểu Linh Ngư bỗng trầm lặng không muốn nói năng gì nữa.

Qua một lúc lâu, chàng lại bật cười lớn.

Lân Tinh cung chủ nổi giận:

- Người cho rằng ta nói để mà cười cho vui đấy à ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tự nhiên ta không hề tưởng là người nói để mà cười chơi, nhưng ta nhận thấy, người nói tới nói lui mãi, chung quy vẫn còn quên một điểm trọng yếu !

Lân Tinh hỏi:

- Điều gì ?

Tiểu Linh Ngư hỏi lại:

- Tại sao ta phải làm cái việc hao phí khí lực động thủ với Ngụy Vô Nha ?

Lân Tinh giật mình:

- Thế người không nghĩ là phải giết lão ấy ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta không hề nghĩ điều đó.

Lân Tinh sửng sờ.

Rồi bà thốt:

- Người đánh ngã lão ta, dọa giết lão ta, thì thế nào lão cũng chỉ lối thoát.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tại sao ta phải buộc lão chỉ lối thoát ?

Lân Tinh sững sờ lướt nữa.

Bà hỏi lại:

- Thế người không nghĩ là phải ly khai nơi này ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Tại sao ta phải ly khai nơi này ? Ở đây có cực khổ chi đâu ?

Lân Tinh giận, tức đến xám mặt, không còn nói năng gì được nữa.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Huống chi, ta đã trúng độc, sớm muộn gì cũng phải chết, dù các người có giải độc cho ta, ta cũng sẽ chết nơi tay Hoa Vô Khuyết. Ta suy nghĩ kỹ lắm rồi, làm gì cũng không khỏi chết, nên đành liều ở lại đây mà chết. Chết ở đây, sẵn có một mộ phần huy hoàng như thế này, thì ta còn đi chết nơi nào khác làm chi ?

Chàng lại cười hì hì, rồi tiếp luôn:

- Giá như ta không chết tại đây, thì ngày mai, ngày kia. Ta cũng chết ở nơi khác. Dù cho các người có phải tâm từ bi, xây cất một ngôi mộ, ta nghĩ ngôi mộ đó không thể nào tráng lệ như cảnh này được.

Lân Tinh cung chủ vẫn trừng mắt nhìn chàng, lâu lắm, bà vụt hỏi:

- Nếu ta bảo chứng là người tuyệt nhiên không chết nơi tay Hoa Vô Khuyết ?

Vẻ mừng thoáng hiện trong đôi mắt, Tiểu Linh Ngư từ từ đáp:

- Nếu vậy thì ... ta..

Yêu Nguyệt cung chủ chột cao giọng chen vào:

- Cái thế tất nhiên là người và Hoa Vô Khuyết phải động thủ với nhau, không thể cải biến !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Nếu thế thì thôi. Đâu còn cách gì nữa ! Tất cả chúng ta cứ ở đây chờ chết !

Lân Tinh thốt:

- Người đừng quên, ta có thể làm cho người thắng Ngụy Vô Nha, là thắng luôn Hoa Vô Khuyết. Động thủ với Hoa Vô Khuyết, mà người cầm chắc cái thắng thì người còn sợ gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Ý kiến đó cũng hay đấy, song ta không tin ?

Lân Tinh:

- Tại sao người không tin ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Hoa Vô Khuyết được các người nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, chẳng những hẳn là đồ đệ các người, mà hẳn không khác nào một đứa con của các người. Còn ta, ta là con của thù nhân, nếu ta không hiểu rõ là mình còn thua kém các người xa, thì biết đâu ta đã chẳng tìm cách sát hại các người. Bây giờ, các người bảo rằng sẽ dạy võ công cho ta đủ sức đánh chết đồ đệ của các người ! Lời của các người, trong thiên hạ, thử hỏi có ai tin được chứ ?

Lân Tinh nhìn qua Yêu Nguyệt một thoáng. Yêu Nguyệt thốt:

- Bên trong sự tình hẳn phải có ...

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, chờ nghe bà nói tiếp, ngờ đâu bà bỏ lửng câu nói.

Bất buộc, chàng phải hỏi:

- Phải có cái gì ? Nguyên nhân phải không ? Nguyên nhân như thế nào ?

Yêu Nguyệt chỉ hừ một tiếng.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nếu các người muốn cho ta tin, thì rất dễ chỉ cần các người nói rõ nguyên nhân cho ta biết. Nói đi rồi các người muốn ta làm gì, ta cũng đáp ứng !

Yêu Nguyệt bỗng biến sắc mừng tượng khối tuyết giả, lạnh lùng nơi mặt bà ta tan biến mất.

Tiểu Linh Ngư nhìn bà, tặt lưỡi tiếp:

- Chẳng lẽ các người cho Ngụy Vô Nha trông thấy gương mặt chết, trước khi chết thực sự ? Nếu không muốn xấu xí thì đừng giấu điều bí mật. Ta nghĩ không ai thích có gương mặt xấu cả !

Yêu Nguyệt cung chủ nghiêng rặng, rồi quay nhanh mình về hướng khác.

Lân Tinh cung chủ cũng từ từ quay mình theo chị, cả hai không muốn nhìn Tiểu Linh Ngư, mà cũng không muốn nghe chàng nói gì nữa.

Tiểu Linh Ngư cao giọng thốt:

- Hiện tại chúng ta chỉ còn có mỗi một con đường, là đường đi đến cõi chết. Tại sao các người chưa chịu nói cái sự bí mật đó ra ? Các người định chờ đến lúc nào ? Chẳng lẽ chờ đến lúc gặp Diêm Vương rồi mới chị nói ra ?

Không có tiếng đáp, chỉ có tiếng vang từ bốn bề dội lại.

Nhị vị cung chủ đã đi khỏi nơi đó, chẳng rõ đi từ lúc nào.

Tiểu Linh Ngư sững sờ.

Rồi chàng day lại Tô Anh, hỏi:

- Hiện tại, ta biết là Giang bá mẫu xuất thân từ Di Hoa cung, sau đó ... sau đó ...

Tiểu Linh Ngư nghiêng rặng:

- Không còn nghi ngờ gì nữa, cha mẹ ta chết nơi tay hai bà ấy. Nhưng họ không trảm thảo trừ căn, và bây giờ họ muốn giết luôn ta, để dứt hậu hoạn.

Tô Anh buồn thảm đáp:

- Đúng vậy !

Tiểu Linh Ngư nghiêng rặng:

- Nhưng tại sao họ nhất định muốn cho Hoa Vô Khuyết phải tự tay giết ta ? Nếu họ chịu động thủ, thì ta có bao nhiêu mạng sống cũng mất tươi cả từ lâu lắm rồi !

Tô Anh tiếp:

- Họ nghĩ rằng, người phải hận người trong Di Hoa cung chủ người không tìm được họ để báo thù, thì người chuyển ý sang Hoa Vô Khuyết. Ngờ đâu người có tâm tư mình chánh, kẻ lớn là kẻ thù nhân, đi tìm kẻ lớn báo thù, kẻ nhỏ vô can, phải để yên cho kẻ nhỏ. Người không hại Hoa Vô Khuyết, không tìm hấn, thì hai bà bức Hoa Vô Khuyết tìm người.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy ! Có điều lạ là họ nhất định muốn cho Hoa Vô Khuyết và ta phải thù nhau, và càng lạ hơn nữa là, không phải họ nhất định muốn cho Hoa Vô Khuyết giết

được ta. Nếu ta giết Hoa Vô Khuyết họ cũng vui như Hoa Vô Khuyết giết ta, người có tấu cái nguyên nhân đó chẳng ?

Tô Anh trầm ngâm một lúc:

- Cứ theo ta suy đoán, thì giữa người và Hoa Vô Khuyết hẳn có một mối quan hệ gì đó cực kỳ phức tạp.

Tiểu Linh Ngư sáng mắt, rồi cau mày, thốt:

- Nhưng ta và Hoa Vô Khuyết nào có mối quan hệ gì với nhau đâu ? Từ lúc sanh ra, ta bị đưa vào Ác Nhân cốc, rồi ở đó đến khi trưởng thành. Ta vốn không có một người thân nào cả.

Chàng nắm tay Tô Anh, rung giọng tiếp:

- Ta biết người thông minh cực độ, mà lại là kẻ bàng quan, người có thể nhận định sự tình rõ rệt, sáng suốt hơn người trong cuộc, vậy người hãy suy tưởng xem ta và Hoa Vô Khuyết liên hệ nhau như thế nào ?

Tô Anh thở dài:

- Vô luận là việc gì, cũng có ngày cạn nước bày đá, hà tất người phải nóng nảy từ bây giờ ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Dù hiện tại ta có nóng nảy bao nhiêu, cũng là muộn rồi ! Người còn bảo ta kiên nhẫn, đợi đến bao giờ ?

Chàng buông tay nàng, nằm xuống giữa mặt lên không, im lìm nhưng chết.

Trong động, tịch mịch lạ lùng, khung cảnh không khác một khu phần mộ.

Bóng đèn le lói chiếu qua khe vách, như bóng trăng mờ, chiếu khuôn mặt Tiểu Linh Ngư.

Một gương mặt kiêu ngạo, quật cường, có một mỹ lực thu hút người nhìn, gương mặt đó giờ đây ảm đạm, mệt nhọc đáng thương hại.

Tô Anh si dại nhìn chàng.

Mường tượng lệ buông màn trong đôi mắt.

Thời khắc trôi qua, từng phút, từng phút, lâu lắm, Tiểu Linh Ngư nhắm mắt:

- Tô Anh ơi ! Người nên hiểu ta không sợ chết, nhưng bảo ta chết hồ đồ như thế này, thì thật là ta không cam tâm chút nào. Ta không can tâm, Tô Anh ạ !

Tô Anh lau lệ, dịu dàng người đáp:

- Người không chết đâu ! Chỉ cần người ...

Tiểu Linh Ngư chột nhảy dựng lên, hỏi gấp:

- Có phải là người biết còn một lối thoát ra khỏi nơi này chẳng ?

Tô Anh đáp:

- Ta chỉ biết Ngụy Vô Nha đã chuẩn bị từ lâu nơi này để một phần mộ của lão Cho nên tại mỗi vọng cửa, lão có bố thiết một tảng đá nặng vạn cân, nếu lão phát động cơ quan, thì cát đổ, tảng đá rơi xuống, không một ai trên đời này chuyển nổi những tảng đá to, nặng như thế. Có điều ...

Tiểu Linh Ngư thoáng mừng

- Có điều làm sao ?

Tô Anh tiếp:

- Nếu tất cả các cửa đều bị phong bế kín, thì nơi này đúng là một phần mộ thực sự, dù chưa có ai chết ! Mà trong phần mộ thì làm gì có không khí để thở ? Vậy mà chúng ta vào đây lâu rồi, vẫn chưa ngạt hơi ! Cho nên ta nghĩ ...

Tiểu Linh Ngư hỏi gấp:

- Cho nên người nghĩ là Ngụy Vô Nha còn chứa một lối thông thương, phải vậy không ?

Tô Anh gập đầu:

- Phải. Nếu lối thông thương đó cũng bịt luôn thì ngọn đèn kia làm sao còn cháy được mãi ? Bởi ta biết, không bao giờ lửa cháy ở những nơi bít hơi !

Tiểu Linh Ngư đưa tay đấm lên đầu mình mấy đấm rồi thôi:

- Tốt lắm chỉ cần lão có chứa lại một lối chưa bít kín, ta có cách thoát đi !

Tô Anh vụt cười:

- Có phải là có ý không thoát ly nơi này chẳng ?

Tiểu Linh Ngư nhăn mặt quý với nàng:

- Ta cố ý dọa hai bà ấy đó chứ ! Sự bí mật đó ngày nào còn được hai bà giữ kín, thì chẳng những ta không thể chế ngày đó, mà cả hai bà cũng phải sống luôn ngày đó như ta.

Trong cơn tuyệt vọng một tia sáng leo lên, cả hai cảm thấy tinh thần phấn khởi, Tiểu Linh Ngư nắm tay nàng thốt:

- Hiện tại, điều phải làm trước nhất đó là chúng ta tìm Ngụy Vô Nha !

Tô Anh đáp:

- Cái đó rất dễ, các cơ quan trong những bức vách này ta đều biết.

Một người lên tiếng:

- Các người không cần tìm. Ta ở đây này !

oOo

Cái bục lót chiếc ghế bằng thanh ngọc thạch, bỗng dời đi nơi khác, Ngụy Vô Nha từ bên dưới, đẩy bánh xe lăn từ từ lên trên.

Lão lẩm bẩm:

- Ta nuôi dưỡng người từ mười mấy năm rồi, cuối cùng ta vẫn còn kém xa một kẻ lạ ! Thảo nào thiên hạ chẳng nói, nữ nhân luôn luôn hưởng ngoại cho nên có kẻ thích nuôi chó hơn là nuôi con gái !

Tô Anh cúi đầu, thấp giọng:

- Tôi ...

Ngụy Vô Nha bật cười hịch hịch, chặn lời:

- Người khỏi phải giải thích. Dù cho người giúp hấn giết ta, ta cũng chẳng trách người ! Con người như thế đó. Nếu ta là nữ nhân, ta cũng theo luôn mà đi khắp bốn phương trời !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Con người của người khả ố thật, song nhãn quang rất khá, còn biết phân biệt được cái nên cái hư.

Ngụy Vô Nha cười, lại cười hệt hệt:

- Đừng vượt mông ngựa ! Vô luận người nói gì, ta cũng không có cách đưa người ra khỏi đây ! Có ba vọng cửa thì cả ba đều bị đá bít hết rồi. Cơ quan thì chỉ dùng được một lần thôi, cả đến ta đây cũng phải chịu chết các tảng đá được buông xuống !

Lão nhìn Tô Anh, tiếp:

- Người đã biết chuẩn bị một phần mộ khi bắt đầu kiến thiết khu này, thì tại sao còn cho rằng ta có chứa một lối đi khác nữa !

Tô Anh thừ người, thần sắc âm đạm.

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Tuy nhiên, ở đây vẫn có một lỗ thông hơi chứ, phải không ?

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Phải ! Nhưng người cho rằng hơi ở đây được thông qua cái cửa phải không ?

Lão khoát tay tiếp:

- Địa phương của ta, vừa rộng, vừa chứa nhiều người, nếu không khí chỉ vào do ba vọng cửa, thì tất cả mọi người trong động phải chết ngạt từ lâu rồi ! Ít nhất cũng phải có một lối thông khác nữa chứ ! Người tuy thông minh, song chẳng biết được bao nhiêu sự đời ! Hắc hắc !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Ta đâu phải là chuột, tự nhiên không hiểu được những hang ngách của loài chuột !

Thực ra, chàng cũng hiểu là phải có một lối thông hơi khác, bất quá, chàng hỏi để mà dọa lần đó thôi, bởi, bất cứ một tia nhỏ hy vọng nào đến với chàng trong lúc này, tuyệt nhiên chàng phải với lấy, không thể bỏ qua.

Ngụy Vô Nha lại cười, tiếp:

- Ta rất quý chuột, ta không hề để mất một con nào, cho nên lúc tạo ra chỗ thông hơi, ta có nghĩ đến việc ngăn ngừa chúng do ngã đó mà thoát đi ! Chuột còn không lọt, thì người mong gì chui qua. Nếu người hy vọng nơi chỗ thông hơi đó để thoát đi, thì thật người nuôi mộng !

Tiểu Linh Ngư thừ người một lúc, lại hỏi:

- Tại sao người không bít luôn chỗ thông hơi đó ?

Ngụy Vô Nha bửu môi:

- Tại sao ta phải làm vậy ?

Tiểu Linh Ngư hỏi luôn:

- Người sợ bọn ta chết gấp phải không ?

Ngụy Vô Nha bật cười khanh khách:

- Đúng đó ! Ta hao phí tâm cơ, mới dẫn dụ được các người vào đây, thì tại sao ta để cho các người ngạt hơi mà chết gấp ? Ta hy vọng các người từ từ mà chết, chết mòn, chết mỏi, để ta nhìn trạng thái của các người biến đổi từ giây, từ phút, trong khi chờ đợi cái chết đến với các người từng bước, từng bước. Theo ta nghĩ, không có cái gì thú vị bằng được xem con người xấu xí dần dần để rồi tắt thở ! Người cũng hiểu con người sắp chết xấu xí lạ !

Lão cười đến híp mắt.

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Ta muốn hỏi người, cái vẻ xấu xí của chúng ta lúc sắp chết, người phải họa lại như thế nào.

Ngụy Vô Nha đáp:

- Chẳng hạn, Di Hoa cung chủ bình sanh không hề ngồi xuống ở bất cứ nơi nào khác lạ, họ hiếm nơi đó dơ, thô sơ, nhưng ta cam đoan với người, không quá ba hôm, họ sẽ ngồi. Bình sanh, họ cũng không hề ăn bậy bạ. Nhưng ta cam đoan với người, không quá ba hôm, họ sẽ ăn, cái gì ăn được, họ phải ăn, bất chấp dơ sạch, sống chín. Họ cũng dám giết các người mà ăn luôn !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Thế thì càng hay ! Được nằm trong bụng họ là một vinh hạnh đấy !

Chàng cười, mà toàn thân ớn lạnh, bởi chàng hiểu, việc Ngụy Vô Nha vừa nói có thể xảy ra lắm !

Vô luân là người cao quý, lương thiện đến đâu, lúc đói thì lý trí không còn vững nữa. Khi tác phong lung lay rồi, họ có thể làm những việc chỉ có kẻ điên mới làm. Họ dễ biến thành tàn nhẫn, thô bạo, ti bỉ đê tiện. Họ không còn là người nữa, và họ biến thành dã thú mất rồi.

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Ngoài ra, ta còn biết là cả bốn người đều là đồng nam, đồng nữ, chưa bao giờ hưởng thụ cái khoái lạc giao tình. Biết đâu trong lúc đói lòng, các người đói tình luôn ? Và chưa chắc các người kèm chế nổi dục vọng !

Trong ánh mắt của lão, cái ý dâm bố người.

Lão cười vang, kết luận:

- Rồi người sẽ thấy, người là một bữu bối, cả ba nữ nhân già lẫn trẻ giành giật người, chỉ sợ người không đủ sức chịu đựng thôi.

Tô Anh toát mồ hôi lạnh.

Nhưng Tiểu Linh Ngư thản nhiên đến lạnh lùng, hỏi:

- Người cho là thích thú, thế tại sao người không hưởng thụ ? Chẳng lẽ người bất lực ?

Ngụy Vô Nha ngưng cười, toàn thân rung lên !

Tiểu Linh Ngư nhìn đôi chân khoanh tròn của lão, cười nữa, tiếp:

- Đúng rồi ! Người bất lực thật mà ! Thảo nào mà người không biết thành kẻ điên ! Ta trước kia thì hận người, song bây giờ không hận người nữa, trái lại thương hại người hơn !

Ngụy Vô Nha hét lên một tiếng lớn, bay mình đến Tiểu Linh Ngư.

Lão vốn còn có nửa phần trên, chân cuộn tròn, người tung lên trông như quả cầu, nếu nhìn không gian, bởi quả cầu thịt còn có hai cánh tay, hiện tại tay vươn ra, bàn tay nhắm yết hầu Tiểu Linh Ngư chụp vào.

Tiểu Linh Ngư xoay mình, hoành tay chặt xuống.

Mười ngón tay của Ngụy Vô Nha có móng dài độ ba bốn tấc, lúc thường thì những móng đó cuộn tròn lại, khi giao đấu lão vận chân khí, móng tay vươn thẳng ra, biến thành đoản kiếm.

Hiện tại, mười đoản kiếm đó đâm vào đôi tay của Tiểu Linh Ngư.

Móng tay màu đen, hiển nhiên là có tẩm độc. Nếu Tiểu Linh Ngư để da bị chạm nhẹ, là chất độc thấm vào, bỏ mạng là cái chắc.

Thân pháp của Ngụy Vô Nha rất kỳ quái, chỉ một cái tung mình đó, lão biến hóa ba cánh, hơn nữa, chiêu thức lại ngụy dị.

Phải kể lão là tay lợi hại nhất nhì trên giang hồ.

Tô Anh rú lên kinh hãi.

Tiểu Linh Ngư nhào xuống đất, lăn tròn rời vị trí cách hơn hai trượng.

Tùy cơ mà tránh né, cũng chờ cơ mà phản công luôn.

Cái cơ hội đó lúc Ngụy Vô Nha dụng tận chân khí rồi phải đáp xuống đất. Một người mất cả hai chân, khi rơi xuống đất rồi, kể như là nguy.

Ngụy Vô Nha tuy có hai chân, song là chân tật, vô dụng, thì có khác không chân ?

Nhưng, chàng tính sai.

Chụp hụt Tiểu Linh Ngư bằng một thân pháp ảo diệu, Ngụy Vô Nha lên mình bay trở về cỗ xe.

Bánh xe chuyển liền, xe chạy quay Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, giở ngay bộ pháp Bát Quái Du Thân ra nghênh chiến.

Với bộ pháp này, chàng di động rất nhanh, trông như hóa thân vô số.

Nhưng người đã nhanh, vẫn kém xe. Xe chạy người chạy, xe không chóng mặt, người lại chóng mặt, xe chạy quanh người, người quay theo xe, mãi rồi Tiểu Linh Ngư đuối sức, giả như Ngụy Vô Nha không xuất thủ, chàng cũng phải ngã, bất quá không sớm thì muộn.

Ngụy Vô Nha lại bật cười cuồng dại, tiếng cười vang lồng lộng, từ bốn phía vọng lại, người nghe vừa ớn lạnh, vừa rối loạn tâm thần, không còn phân biệt được lão ở hướng nào xuất thủ.

Tiểu Linh Ngư bỗng hú vọng một tiếng lớn, tung mình lên không.

Chàng sử dụng một chiêu trong tuyệt học của Côn Luân, có cái tên Phi Long Đại Bát Thức.

Về tài năng, thì chàng chưa có thể sánh với những cao thủ tuyệt đỉnh, song về tạp học thì trên giang hồ chẳng có ai hơn chàng.

Khắp trong thiên hạ, chỉ có môn công Phi Long Đại Bát Thức là hóa giải nổi công phu này của Ngụy Vô Nha. Dù cho các vị đại sư chưởng môn các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, cũng không thủ thắng trước Ngụy Vô Nha khi lão dùng công phu đó đối phó.

Tiểu Linh Ngư may mắn luyện được Phi Long Đại Bát Thức, bây giờ đem ra sử dụng.

Ngờ đâu, Ngụy Vô Nha lại tung mình theo chàng, mười ngón tay chĩa thẳng vô yết hầu chàng.

Lão như cái bóng bám theo hình chàng.

Tiểu Linh Ngư hoảng quá, vội dùng phép Thiên Cân Trụ của phái Thiếu Lâm, trầm mình đáp xuống.

Vọt lên nhanh, trầm xuống gấp, là một sự khó. Nhưng Tiểu Linh Ngư vẫn làm được, tránh cái chụp của Ngụy Vô Nha trong đường tơ kẽ tóc.

Ngờ đâu, chàng vừa đáp xuống, ba vệt sáng đen từ ba hướng bay tới.

Ngụy Vô Nha còn ở trên không, ám khí đó do ai phát ra ?

Thì ra Ngụy Vô Nha bay lên, song cỗ xe vẫn chạy, ba đạo ám khí đó phát xuất từ nơi chiếc ghế xoay của lão đặt trong xe.

Thành thử, một Ngụy Vô Nha mà là cả hai, một vọt theo đối phương, một bắn ám khí, một bằng người thật, một bằng ghế.

Sự kiện đó dĩ nhiên là ngoài sức tưởng tượng của Tiểu Linh Ngư.

Nếu là một cao thủ nào khác trong vũ lâm Trung Nguyên bất cứ thuộc môn phái nào, lâm vào trường hợp này, phần lớn là bỏ mạng.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư có học môn Vô Cốt Nhu Công của xứ Thiên Trúc, do các Lạt Ma Tây Tạng truyền vào Trung Nguyên, tên nguyên gốc là Du Già.

Chỉ thấy chàng vọt gãy mình, rồi vặn tráo, xương cốt như rời ra từng đoạn.

Làm như thế, y phục phồng lên, cơ thể rút nhỏ, ba đạo âm khí xuyên qua y phục, bay luôn.

Những môn công phu do Tiểu Linh Ngư vừa sử dụng, được ghi tải trong quyển bí kíp chàng nhặt được tại động phủ dưới lòng núi sâu thuộc vùng Nga Mi ngày trước.

Quyển bí kíp đó do các cao thủ thượng đỉnh của muôn phương soạn ra, qua bao nhiêu năm nghiên cứu.

Rất tiếc Tiểu Linh Ngư chưa tập luyện tinh tường, nên ngày nay đối phó với Ngụy Vô Nha, chàng phải chật vật như thế.

Ngụy Vô Nha thoát rời xe, thoát trở về xe, về xe là hai nhập một, rời xe là một thành hai, gia dĩ chiêu thức ngụy dị ám khí ảo diệu, luôn luôn gây khốn khổ cho đối phương, qua hơn ba mươi chiêu trao đổi, Tiểu Linh Ngư bắt đầu lúng túng rồi.

Chắc chàng không còn kháng cự được lâu.

Tô Anh đau xót quá, kêu lên:

- Dù sao thì hấn cũng sắp chết, nghĩa phụ bức hấn chi thế ?

Ngụy Vô Nha cười lạnh:

- Ta đâu có muốn giết hấn ! Ta chỉ muốn cắt lưỡi hấn không còn nói năng nữa, ta bẻ gãy đôi chân hấn, cho hấn hết nhảy nhót !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Dù đôi chân ta gãy, ta vẫn còn làm được việc hơn người là một phế nhân !

Ngụy Vô Nha nổi giận, rít lên:

- Ta giết người ! Ta giết người !

Bỗng Tiểu Linh Ngư đảo đôi chân, rồi hai tiếng bốp bốp vang lên. Ngụy Vô Nha đã bị chàng đánh trúng hai chưởng.

Hai chưởng phát ra cực nhanh, chính Ngụy Vô Nha mà không tránh kịp, đủ biết cái đảo nhanh như thế nào.

Chẳng rõ Tiểu Linh Ngư học chưởng pháp đó ở đâu ?

Rồi thì những chiêu thức kế tiếp của Tiểu Linh Ngư biến hóa phi thường, nhẹ nhàng, phiêu phưởng, muông tượng không có một điểm nhỏ lực khí.

Mỗi chiêu lại nhắm vào chỗ mà Ngụy Vô Nha cho rằng kín đáo, được phòng thủ chặt chẽ, thế mà vẫn trúng như thường ?

- o O o -